

ja veel kolm weikest kirjut küünalt kauba peale ja ütles: Neid süüta täna õhtu jõululapsutele põlema ja need koogid wii oma isale. Poisil, jõuluannist rõõmustatud, oli tee kojupoole, ehl see küll üks ja seesamma oli, poole tundi rutem ära käidud, kui sinna tulnud oli. Poisi prona käsu peale sai ta oma waewa eest paari kopikat ja ühe weikeste kruusi täie mõdu, mis ta isale koju wiis. Isa oleski nüüd küünlad heameelega üksteise järel põlema pannud, aga pois mõtles jõululapse Jeesusele suuremat au teha; ta tegi angud pehme saue sisse ja kui pime jõndis, pani neid kõigile ühekorraga põlema, nõnda et kalamehe tuas veel enne ilalgi seesugust walgust ei olnud nähtud. Oma sõrmedega, mis raske aerudega sõudes kõwaks oliwad läinud, näpistas ta wahetewahel tahti ja isa luges seal juures lahte esimest Jumala ewangeliumi peatükki. Selle järel pruukisidwad tänuga seda mõdu ja lootsi.

Wäljas maja ukse ees pingi peal, kus kalamees jagedaiste noote parandas, ehl wõrku kudus, istus kuuwalgel üks Jofanda ingel. See oli küll kuuuis külm, aga inglitel on teine loodud wiis, kui meil, ja neil ei ole ka kõigekülmemas põhja jõe mägede peal, kus taewa wiirmalised hiilgawad, sugugi mitte külm. Ta oli Jumalast käsku saanud kalameest

ja tema maja kaitseda. Mikspärast ta seda pidi tegema, ei teadnud ta diete mitte. Sest kui ses majas küll midagi oli, mis koi ja rooste rikkuda wõiwad, siis ei olnud seal ometi midagi sellesarnast, mis järele wargad oleksiwad läbi laewanud. Ka ei olnud tormi karta, sest taewa all oli üsna waike ja järw oli waike ja sile kui peegel, kelle sisse tähtede walged ja kollased küünlad taewa alt ja lossi akendest wastu hiilgasiwad. Tulekahju ei olnud ka mitte karta, sest pisuteise tuleasemel ei olnud muud kui mõned sõõd, mis kerge tuha all natuke õhtusiwad. Aga pühad inglid on jõnakuulelikud ja mitte ninatargad, nagu inimeste lapsed. Ja ka see, mis ukse ees pingi peal, mõtles iseneses: „Kui ma ka küll ei tea, mikspärast ma siin pean olema, ehl mis ma pean hoidma, siis teab seda ometi see isandate Jofand, kes mind siia saatnud on.“

Sel ajal tuli aga kurja inglite pealikul, wana saandanal, ilka enam ja enam pakitus ja kirjif kätte. Tuli ta kuhugi kiriku ligi, seal kulis ta orilaid mängitawad ja lauldawad: „Au olgu Jumalale kõrges! n. t. j.“ Waatis ta läbi higitse akende kuhugi tuppa, seal ei näinud ta muud kui üht sõime, kuldjõid inglid ja ilmasüüta lapsi, kes rõõmu pärast kässi laulufasiwad ja rõõmsaste laulsiwad.